

„Danstieren“
 et halvgentligt Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.
 „Danstieren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.
 Nr. 17. M. Margara i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.
 Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.
 Redaktør: A. M. Andersen
 Alle Bidrag til „Danstieren“'s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseres:
 A. M. Andersen,
 Blair, Neb.
 Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.
 Advertising Rates made known upon application.

„Danstieren“
 bliver sendt til Subskribenter, indtil ubestemt Tid, og modtages af Udgiveren og af Hver der betaler i Dørensstemmel med De Forenede Staters Postlove.
 Naar Leserne henvender sig til Folk, der avetterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det avetterende, bedes de altid omtale, at de faa Avetterementet i dette Blad. Det vil være genlig Kynde.

En venlig Henvendelse til vore Kunder.

Det hender ikke saa sjalden, at vi faar Breve med ufuldstaendig Underretning. Derfor følgende Henvendelse til vore aerede Kunder.
 Penge. Naar De sender os Penge (pr. Money-Order, Bank-Draft eller Check = Order), saa var saa venlig at opgive nøjagtig, hvad disse Penge er for, hvorledes de skal anvendes og fordeles, om det er Betaling paa Regning, for Bøger eller for eet eller flere Blade. Er det en Sum, der skal fordeles, saa skriv — saa meget for Bøger, saa meget for „D. A. B.“, for „D. S.“, for „D. B.“, for „D. U.“ osv.
 Ved saadan Nøjagtighed vil De faa os for usvunden Korrespondance og Spilte af Tid og Penge, og Misforstaaelser vil undgaaes.
 Adressforandring. At forandre Adresser paa vore forskellige Blade er et helt stort Arbejde, men dette Arbejde kan lettes meget ved fuld Underretning fra Holdernes Side. Det sker ofte, at vi faar en Anmodning om at forandre en Mand's Adresse til et opgivet Sted. Vedkommende tror naturligvis, at vi sender ham og ved, hvor han bor, og hvilke Blade han holder. Men det er en stor Fejltagelse. Vi kan ikke huske, hvor de Tusender bor, og hvilke Blade de ene og den anden holder. Derfor bør enhver, der ønsker sin Adresse forandret, nøjagtig opgive:
 1. Den gamle Adresse,
 2. Den nye Adresse og
 3. Hvilke Blade han holder.
 Saa vil det være forholdsvis let at forandre Adresser, og man vil undgaa baade megen Tidsforbrug og de ledelige Fejltagelser.

Krigen.

Lidt Tilbageblik og Fremtblid.
 De diplomatiske Forhandlinger angaaende Ruslands Anmodning af Manchuriet for omringning af Ar siden vil være i frisk Erindring. Det skinnede tydeligt nok igennem disse Forhandlinger, at Rusland ikke agtede at indfri sit Løfte og trække sine Tropper tilbage. Det vilde befæste sin Stilling der saaledes, at ingen kunde gøre det Herredømmet eller Adgangen til Vandene i Østen stridig. At Japan var noget paagaende og vedholdende i sine Forordringer toges der ikke stort Hensyn til. Hvad vilde de smaa gule Mennesker, det lille Rige vel stille op imod det kolossale Rusland.
 Og da saa Japan blev truet af Udhalingen og aftrød de diplomatiske Forhandlinger først i Februar Maaned, gjorde Verden store Sjine. Og Rusland — ja, det gjaldt jo kun om at gaa og tugte de uforslammede, dumbrillige Japanere. Europattin stulde snart udføre dette Værk og forsikrede Japan Fredsbetingelserne i Tokio. Det var jo bare at tage sig

det for. At Rusland stulde have fejlet i sin Udhalingspolitik kunde der jo ikke tænkes paa.
 Det saa slet ikke lyst ud for Japan til at begynde med. Not blev der gjort opmærksom paa, at det havde sin Forsyningsbase nærved, og det var jo uagtetlig en Fordel. Men Russerne sad inde med hele det Territorium, hvorom Striden drejede sig, flere Haane, hvoraf særlig to var stærkt befæstede. Japan stulde gaa angrebsvis til Værk. Før det kunde udrette noget til Lands, maatte det landfæste Tropper. De første havde en lang Vej at marchere gennem Korea.
 Saa begyndte Operationerne paa Søen. Det gjaldt jo om at give Ruslands Flaade andet at bestille end at hindre Landstigningen af Japans Tropper. Og det lykkedes. Port Arthur's Havn blev i hvert Fald saa godt beskyttet, at der behøvedes ikke flere Stykke til at passere paa Flaaden der.
 Imidlertid var Hæren, der var landsat i Korea, naaet frem til Yalu. Man rystede da paa Hovedet ved Japan og sagde, at naar Søhæjen vilde til at slaas med Hæren, paa Landjorden, saa gik det galt. De to fjendtlige Hære laa i længere Tid overfor hinanden ved Gransefloden mellem Korea og Manchuriet, Yalu. Der forefaldt flere Søslag, i hvilke Lykten vekslede. Men saa kom Japanernes første afgjorte Sejr, Overgangen over Yalufloden. Nu stod den første japanse Hær paa Manchuriets Grund! Den gjorde sig hjemme der og naaede snart til Feng Wang Cheng, hvor den opgjorde sit Hovedkvarter. Nu kunde de begynde at landfæste Tropper i Tattushan paa selve den manchuriske Halvø, Liao Tung. Og det gik temmelig uforskyttet; thi Dogo holdt den russiske Flaade i „check“.
 Den næste store Overraskelse, Japanerne berebte Russerne og Verden, var, da de brød frem og affaar Russernes Baneforbudelse ved Kinchow, 48 eng. Mil Nord for Port Arthur, og indtog denne stærkt befæstede By og Nan Shan Hills Syd derfor. Det var en vældig Sejr for Japanerne, og derpaa fulgte jo flere, idet de rykkede stadigt længere Syd paa ind mod Port Arthur og indtog Søfloden Dainy.
 Sejren ved Telisu eller Wafangow havde sin store Betydning, idet den for bestandig berøvede Russerne Haabet om at kunne staa Besatningen i Port Arthur Uanfættede. Forsøget var fuldstændig mislykkedes.
 Siden denne Sejr begyndte Japanerne at rykke Nord paa med sin Hovedstyrke imod Russernes Hovedstyrke. Og saa har den ene Sejr jo fulgt den anden.
 De vigtigste af disse Sejre var den ved Tashichiao og den ved Liaoyang. Sejren ved Tashichiao (og i Forbindelse dermed New Chwang og dens Havn, Yinkow) gav Japanerne en ny og nær Hav- og Baneforbudelse. Slaget ved Liao Yang og dens Betydning har vi før omtalt. Japanernes egentlige Plan, at omgaa Kuropatkins Hær, affstære hans Forbindelse og lægge Beslag paa Jernbanen Nord for ham, mislykkedes. Men dette Slag var den store Styrtstrøve mellem de to Hæere. Og om Japanernes Plan ikke fuldt ud lykkedes, saa lykkedes Russernes visse- lig heller ikke. Thi det var oansenbart deres Tante, at de stulde have gaaet af med Sejren her. Det tyder alt paa, ogsaa Korrespondentens Meddelelser fra Skuepladsen efter Slaget. At det da lykkedes Japanerne ved en omgaaende Bevægelse at drive Russerne ud af denne deres stærkt befæstede Stilling og tilføje dem store Tab af baade Ammunition og Proviand — ikke at tale om Mandefaldet — det maa visse- lig taltes en stor Sejr. Var Planen fuldt ud lykkedes, vilde Sejren jo have været afgørende.
 Japan har saaledes hidtil, trods hvad Russerne og mange andre spaaede dem og trods de mørke Udsigter i Begyndelsen, steds kampet sig fremad. Russernes Bladiboflokkade gjorde enkelte heldige Tog; men den blev standstødt, saa de fik Ro for den. Port Arthur er ikke endnu indtaget. Men det er da heller ikke lykkedes Besatningen at faa Hjenden tilbage. Besættelseslinien drages steds tættere ind om Fæstningen, saa Japanerne ogsaa her absolut har Overtaget, og det er kun et Tidsspørgsmaal, naar Fæstningen maa falde. (Mere).

Kredsmødet for Jowas vestlige Kred.
 afholdt i Bethesda Menighed ved Moorhead 16.—18. September.
 Af Kredens Præsident var A. E. Søholm og Brede Johansen fraværende; Past. Porsens var stillet fra Kredens lige forud for Mødet for at overtage sit nye Kald i Racine. Af Menighedsfolk var der en Flot fra Sioux City og nogle fra Past. H. Nielsens Menighed og enkelte andre Steder fra.
 Aabningsstolen holdtes af Pastor A. Damstov. Hans Tæst var Ap. G. 8, 26—29, om den athiopiske Statmester, der blev bragt til Herren ved Evangelisten Filip. Tæsten var god, var af den Slags, som man kunde ønske mange af; thi det var et alvorligt Ord om at vaagne og se sin Stilling, som den virkelig er, og ikke som man indbilser sig den at være. Særlig blev der døvet ved de Ord om Statmesteren: „Han drog sin Vej med Glæde.“ Og Udvendelsen var, at det gjaldt om for ethvert Menneske at blive saadan stillet overfor Herren, at han kan draage sin Vej med den Glæde, som udspringer fra Troen og Samfundet med Herren.
 Paa dette Tidspunkt var Kredens Formand ikke antommen, hvorfor underlegnede som Kredens Sekretar maatte erklære Mødet aabnet. Og saa stulde vi jo gaa til at „beskæftige vore Emner, hvilke var 1) „Kirken“ og 2) „Prædiken“ og Læremetodens Betydning for Menigheden.“
 Samtalen om „Kirken“ førte os, som naturligt var, ind paa Betragtningen af, hvad man kalder „den synlige og usynlige Kirke“. Og det er jo saa en Slags Bernelarvorn, at ved den usynlige Kirke skal forstås og menes de sande troende; og ved den synlige Kirke skal man saa tænke paa alle dem, der udbortes hører med til Kirken, altsaa alle de døtte, da for saa vidt som de ikke have afsværgt alt kristeligt. Dette er nu tydeligt nok saa vidt. Der er ingen vaagen Sjæl, der tror, at alle døtte hører med til den levende Menighed, og paa den anden Side ved man ogsaa nok, at det er blandt de døtte, man skal søge og finde den sande Menighed. Men derfor kan det nok være et Spørgsmaal, om der er noget rigtigt i den Tale om den synlige og usynlige Kirke. Thi strengt taget kan der kun være Tale om een Kirke, og det er Herrens Brud, Grenene paa det sande Vintre. Og saa med Hensyn til „Hyttere og onde“, som den augsburgske Konfession, Art. 8, taler om, ja, da have vi jo mange af dem desværre, og de skulle jo saa ogsaa have et Navn, og det er saa blevet til den synlige Kirke. Men da tror jeg dog, at Reformatorerne har gjort det nok saa godt, naar de sigte, at saadanne „er indblandede i den sande Kirke“. Her bliver Hyllere og onde betragtede som et Vaabang, som Mennesker, der ikke have hjemme eller høre med, hvor de have indfuglet sig.
 Nu angaaende vor Forhandling om Kirken som baade synlig og usynlig, da tror jeg, at vi paa alle Sider fik en Fortsættelse af, at den Sag kan ogsaa ses fra to Sider, og at man under alle Omstændigheder ikke bør fremhæve den ene Side paa den andens Betøftning, noget, den fide og døtte Retrospekt er saa tilbøjelig til, hvorfor den ogsaa har en særlig Historie at opvise. Vi fik paa en god Maade mindet hinanden om, at man kan falde i Vejrsøften ved at vilde læse Herrens sande troende, men at man ogsaa kan falde i den mobfætte Røst ved at slaa sig for meget til Ro med den synlige Kirke og saa troste sig ved, at den usynlige Kirke maa være her og der, selv om man ikke mærker noget til den. Og vi samtaler jo ikke for at snakke hinanden efter Munden, men for om muligt at belære hinanden. Og for alting for at minde hinanden om den Sandhed, at det er Livet og Sandheden, det gælder om.
 Det andet Emne: „Prædiken“ og Læremetodens Betydning for Menigheden“ er jo af mere praktisk Natur og fik ogsaa en mere praktisk Behandling. Naar man forhandler et Lærespørgsmaal eller en Troartikel som Princip, saa kan det føle sig gaa om i Princip, men naar der saa bliver fløet paa det Princip, at det gælder om at gøre noget for Herrens

Øre og Sjælens Frelse, saa mærker man, at man skal til at røre sig, og at man ikke kan hjælpe sig med Teorier alene. Og noget saadant følte man, da vi stulde behandle nævnte Emne. Naar der paa den her nævnte Maade tales om Menighed, saa forfarer man, at her maa menes, hvad der skal kaldes den usynlige Kirke, Herrens levende Menighed, den ene Hjord, som har den ene og samme Hyrde. Thi det er, som der staar i Salmen, at „levende vi først maa blive, før vi føle Kraft og Mod“, det vil sige, at vi maa blive levende, før vi kunne vofte op „til Mand's Modenhed, til Kristi Hjertes voksne Alder“, som det hedder i Efeserbrevet, hvilket Afnit ogsaa var lagt til Grund for Forhandlingen.
 Samtalen om dette Emne gik ogsaa ret godt; der blev givet adskillige gode Bint, som var værd at tage med hjem og søge at faa praktiseret hver i sin Virtsomhed. Det maa nemlig være klart for alle, som have Rede paa deres Salighedsbæger; at der er langt frem, før den levende Menighed som Helhed er vofset op „til Kristi Hjertes voksne Alder“. Selv om man ikke kan gaa med til at sige, som en Kirkeleder i vor Tid har sagt, at siden Treatus' Dage har de Kristne været mere eller mindre at ligne ved Krøplinger, saa maa man vist indrømme, at der er nok af det krøplingagtige hos os alle sammen. Men derfor gælder det saa ogsaa om at arbejde for Menighedens Væst og aandelige Udvikling, saa at den kan stride fremad mod Maalet: at vofte fremad, opad og hjemad til den levende Guds Stab. Og til dette Maal gav vort Kredsmøde, Gud ske Lov! ogsaa sit Bidrag.
 Om Søndagen, som jo er Højtidstagen ved et Kredsmøde, havde vi Gudsstjeneste med Aftergang om Formiddagen. Formanden holdt Aftergang, og Past. H. Nielsen prædike. Og det maa være nok at sige, at der blev ført et godt Ord. Om Eftermiddagen talte Past. Nielsen, Garlan, og underlegnede. Søndag Aften havde vi saa Slutningsmøde, hvor Past. Th. Jersild talte og lagde os paa Sinde altid og underer alt at sidde ved Jesu Fødder — ud fra Betragtninger af Fortællingen om Maria og Martha. Vi andre Præsiter og Schuly talte hver et lille Ord til Afsted. Og blandt andet blev der fløet paa, at vi nok kunde, hvad der blev betonet i Aabningsstolen, have Grund til at draage vor Vej med Glæde. Ja, Gud ske Lov for hvert et Møde.
 Under dette Stjernetag, Som kan give Livet Føde, Mens vi vandte til Guds Stab!
 Og saa Tak til Præsiter og Menighed for Gæstfrihed og alt godt.
 Yantton. J. Pedersen.

Kredsmødet i Coulter, Ia.

Mødet begyndte Torsdag Aften den 15. Sept. med et Ungdomsmøde.
 Fredag Formiddag begyndte det egentlige Kredsmøde. Pastor W. C. Nielsen fra Kingsfield holdt Aabningsprædiken. Over 2. Tim. 4, 7—8 talte han om Kristendoms Kamp og Sejr. Der blev særlig lagt Vægt paa Spørgsmaalet: hvad skal Enden blive? Der blev da ogsaa peget paa Enden, saavel for den troende som den vantro. Det er at haabe, at Herrens Stridsmand ved denne Prædiken opmuntres til at stride som de, der vil sejre, og at de, der endnu ikke strider Troens gode Strid, maatte faa Hjst til Kampen for den evige Krone.
 Ved Slutningen af denne Gudsstjeneste aabnede Kredens Formand, Pastor M. C. J. Engholm, Mødet i den treenige Guds Navn og mindede om Jesu Ord: „Men mig kunne I slet intet gøre“, hvorefter Stedets Præsiter, A. S. Nielsen, hød velkommen og mindede om Herrens Ord: „Hvor to eller tre samles i mit Navn, der vil jeg være med.“
 Om Eftermiddagen blev Kredens Emne: „Forsløsningen“ indledt af Pastor Theo. Beck, der gjorde opmærksom paa, at han ved Emnet særlig forstod den endelige Forsløsning. Ud fra den hellige Skrift blev det fastslaaet, at der er en endelig Forsløsning fra alt ondt i Vente for Guds Folk. Det blev klart fremholdt, at endstent Gud vil, at alle

skal omvende sig og lade sig frelse; saa er det dog kun Guds Børn, de hellige, de troende, der bliver forløste. 1. Cor. 1, 30; Ef. 2, 19—22. Ved den endelige Forsløsning skal alle Guds Børn befries fra Synden og alle dens følger, Sghdom, Smerte, Nød, Død, og gaa ind til Himlens Herlighed og nyde Herrens og hans helliges Samfund i evig Fred, Fred og Salighed. Ved Diskussionen af dette Emne fremdroges mange skønne og herlige Tanker.
 Menighedens Emne: „Kristendomslivet“ blev indledet af Pastor H. P. Jensen, ud fra Joh. 17, 3: „Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.“
 Indlederen pegede paa, at Livets Forudfatning var Kendskab til Gud, at kende ham ret. Det var jo Guds stadige Klage over Israel, at de ikke kendte ham: „En Ofte sender sin Hjermand, et Afen sin Herres Arsbø, men Israel kender mig ikke.“ Da Menneskene ved Faldet tabte den rette Erkendelse af Gud, tabte de ogsaa Gudsstiftet, idet Synden trængte sig imellem det og Gud. Kristendomslivet er et indertligt Samfundsliv mellem Gud og det enkelte Menneske. Dette Liv har Mennesket paa sit nuværende faldne Stade ikke; thi af Naturen er det sandfælt og fatter ikke de aandelige Ting. Det maa derfor hjælpes, da det ikke kan hjælpe sig selv. Her er det, Gud ved at give sin Søn hjælper Mennesket til at kende ham; thi „ingen kender Faderen uden Sønnen, og den, hvem Sønnen vil aabenbare det.“ Kristendomslivet er derfor i sit indertste Væsen Aabenbaringsliv. Til Tilbebringelsen af dette Liv har Gud givet os sine Naademidler, Ordet og Sakramenterne. Kristendomslivet er Kristusliv, d. e. Kristus maa faa Stikelse i os; vi maa komme til at ligne ham. Livets Kiide er Naaden i Kristus Jesus. Livets Grund er Kristi Fortjeneste, saa det for den Kristne altid staar fast: „Den Grund, hvorpaa jeg bygger, er Kristus og hans Ord.“ Livets Væsen er, at det er skjult med Kristus i Gud. Det viser sig hos den enkelte i Vished om Naade, „vi vide, vi ere overgangne fra Død til Liv.“ Den, der er levende, ved det! Udadtif viser det sig i indbyrdes Kærlighed imellem Brøderne og ved et helligt Liv efter Guds Villie. Hver prøve sig selv, om han lever efter Guds Villie i Samfund med hans Søn.
 Efter at Indlederen var færdig, sagde Pastor Nielsen, at han, da det jo var Menighedens Emne, som Menighedens Mund vilde betone, at det var Spørgsmaalet: hvorledes skal Kristendomslivet fremmes iblandt unge og gamle? de særlig ønskede at faa frem. Det blev da dette, der ved Forhandlingen særlig blev taget Sigte paa, og det vist ikke forgæves; thi ved Slutningen af Sessjonen løb det fra mange Læber: „det har været en vellykket Eftermiddag“, og ikke det alene, men der var dem, der ubtalte sig om, at der vist havde været for lidt af Kristi Kærligheds Ånd iblandt dem; men nu stulde det ved hans Hjælp blive bedre.
 Søndag Formiddag faldtes Razzareth Menigheds skønne Kirke med Mennesker. Pastor W. C. Nielsen holdt Skriftræle og tjente ved Nodverbordet. Pastor Engholm prædike over Evangeliet om Lazarus' Opvættelse. Der er to Tanker, som fremholdt, jeg særlig vil draage frem. Martha sagde om Lazarus: „Han stinker allerede; thi han har ligget fire Dage i Graven.“ Dette hindrede imidlertid ikke Jesus i at talde ham frem af Graven. Det, at den aandelige Vigtugt i Tale og Gerning udbræder sig fra de mange vantro, ja selv om de er sunkne ned i de affættigste Synder, kan ikke hindre deres Frelse, dersom de vil høre Jesu Ord: „Kom herud“. Og til de omstaaende sagde han: „Tager Stenen bort.“ Det er et Ord til eder, Guds Folk. Tag de mange Stene bort, der hindrer eder i at være Lys og Salt i denne Verden og i at bringe de døtte i Berøring med Jesus, saa han kan gøre dem levende!
 Søndag Eftermiddag var der Berne- og Gudsstjeneste. Pastor Jensen talte til Børnene. Derefter holdt Pastor A. Kirkegaard en kraftig Missionærprædiken. Missionaanden synes at vaagne iblandt os. Herre, lær os ret at drive Mission!
 Søndag Aften prædike Pastor Jensen. Dernæst talte Pastor Stov-

SCOTT'S EMULSION
 er Floden af Torskelevertran og indeholder de bedste nærende Elementer. Torskelevertran har i mange Aar været kjendt som et af de største Næringsmidler i Verden. Men raa Torskelevertran er frastodende; svage Mavner kan ikke tilbageholde den; sin Smag gjør Oprør mod den.
 Scott's Emulsion fjerner disse Ubehageligheder, men bibeholder dens Næringsværdi. Den forbinde tillige Hypofosfater af Kalk og Natron, og Glycerin. Torskelevertran standser Spild af Næringsvæsker, skaffer nyt Muskelvæv og bringer Næring. Kalk og Natron styrker Nervevævet, stimulerer Blodets Virksomhed og giver Materiale til Benbygning og Marv. Den rette og fuldkomne Forbindelse af disse i Scott's Emulsion gjør denne til en i høj Grad værdifuld Nærings-Medicin.
 Vi vil sende Dem en Prøve frit paa Forlangende. SCOTT & BOWNE, 409 Pearl Street, New York
 gaard, der som Rabopræsiter havde været med ved flere af Møderne. Han ubtalte sin Glæde over at have været med og ubtalte det Haab, at Kredsmødet maatte være rigelig Frukt.
 Mødet sluttedes med et lille Afstedsord af hver af Præsiterne.
 Det var vellykkede Dage, vi havde i Coulter. Ordet lød rigeligt, og da der var Fællesspisning i Menighedens Stole, blev der god Lejlighed til Samtale. Det glædede mig at høre, at det ikke bare var de jordfæste Ting, man talte om, men at der var mange, der samtalede om de evige Ting. Herrens vellykkede Arbejde til Sjælens Frelse og Guds Børns Fremvæst i Naaden. Venner i Coulter, tak for Dagene, vi fik Lov til at tilbringe hos eder.
 R. C. Clemensen,
 Sekretar.
 p. i. Jewell, Sept. 26. 1904.

Den mistænkelige Japaner interviewet.
 En Medarbejder ved „Nordjylland“ har gjort Turen fra Aalborg til Manders sammen med den formodede japanse Espion og beretter følgende om sin Samtale med den gule Mand:
 Paa Aalborg Jernbanestations Perron saas en Overbetjent fra København, en Betjent fra Aalborg, en fra Frederikshaab og naturligvis Politimester Smith, ledsaget af en Opdagelsesbetjent fra Aalborg.
 Hr. Smith stiger ind i Rupeen til Japaneren og siger paa ulæseligt Tjst: „Jeg er anfat ved Politet og ønsker at vide, hvad De hedder, hvorfra De kommer og hvorfor De rejser?“
 Japaneren svarer — og i samme Øjeblik lyder Lokomotivets hæfte Høstjen.
 Hr. Smith springer ud, og jeg indtager just som Toget sætter sig i Bevægelse, hans Plads lige overfor den lille gule Mand.
 „Bardon,“ siger jeg og træder ham med Billie over Tærne.
 Et Øjeblik efter var samtalen i Gang. Den første del paa Tjst og del paa Frans. Japaneren tumler beage Spørgene med Virtuositet. Og han taler saa hurtig, at det ubestriben kniber med at forstaa ham.
 „Er De Politimand siger han straks.
 „Nej, jeg er Journalist.“
 „Jasaa?“
 Han slaar en kort Latter op, og ser saa mistroisk og forfigtig ud, som kun en Japaner kan gøre det.
 Lidt efter lidt ser han dog op. Det ser næsten ud, som om han er glad ved at træffe et Menneske, han kan tale ud til.
 „Jeg hedder Takitaba,“ siger han, „og jeg er Søstapitan, Marineattaché ved den japanse Legation i Berlin.“
 „Hvorfor rejser De i Danmark?“
 „Jeg vil se mig om.“
 „Ved De, at man antager Dem for japanse Espion?“
 Om jeg ved det? Jeg har vidt det fra det Øjeblik, jeg gik i Land i København. De tror maatte heller ikke at jeg ved, at der er Politet med Toget, som passer paa hvert Strid, jeg tager — og det er der heller